

JESSA HASTINGS

MAGNOLIA PARKS

THE LONG WAY HOME

Hoe vaak
kun je
opnieuw
beginnen?

XANDER

ROMAN

1

Magnolia

Hipsters zijn niet mijn favoriete mensen. Ze waren mijn minst favoriete soort personen, maar ze zijn ingehaald.

Ze hebben plaatsgemaakt voor, waarschijnlijk, een subgroep van de hipster die erger is dan wat er al was, als een mutatie van een virus die vervelender is dan het origineel. Deze subgroep is vaak een stuk slonziger en, helaas, meestal halfnaakt. Ik geloof dat ze zichzelf 'vrije geesten' noemen.

Ik zie ze zonder shirt in velden staan waar ze waarschijnlijk niets te zoeken hebben omdat ze natuurlijk geen grond kunnen kopen als barista met een vierurige werkweek. Hun armen steken gewoonlijk in de lucht, er zitten knopen in hun ongekamde haar en ze hebben vaak sterretjes in de hand terwijl ze een korrelig, overbelicht filter gebruiken om de schijn te wekken dat hun foto's niet zijn gemaakt met wat wel een gebarsten iPhone 7 moet zijn, maar met een of ander ouderwets toestelletje dat ze in ruil voor een gedicht hebben gekregen.

Als ik ze zie, wil ik het liefst latex handschoenen aantrekken, ze een shirt overhandigen, eens goed door elkaar rammelen en roepen: 'WAT STA JE NOU TE GLIMLACHEN JE JEANS KOMT VERDORIE VAN DE H&M.'

Ik ben in New York veel van die mensen tegengekomen. Het wemelt van de vrije geesten in de metro, die ik nooit neem. Er ligt wel een halte bij mijn appartement, dus ik zie heel wat van die nietsnutten voorbijtrekken.

Het is hier een stuk eenzamer dan ik dacht, en ik dacht dat het eenzaam zou zijn.

Toch kon het niet anders, dat wist ik wel – ik moest alles achterlaten. Hem achterlaten.

Zonder iets in te pakken, zonder afscheid te nemen. Gewoon met de eerste vlucht vanuit Londen om maar zo snel als ik kon zo ver mogelijk bij alles vandaan te zijn.

Het is bijna een jaar geleden. Niet helemaal, maar wel bijna.

En alles is nu anders.

Er wordt onophoudelijk op mijn voordeur geklopt.

Ik woon op de bovenste verdieping van 995 Fifth Avenue. Ik heb die plek gekozen omdat het doet denken aan Londen, voor zover een appartement op de vijftiende verdieping in Manhattan iets kan weghebben van Londen.

Het kloppen is harder en vasthoudender dan het standaard klop-

klop van een gewoon iemand. Dit is een agressief, ritmisch geklop. Klop-klop-klop. Klop, klop. En het gaat maar door.

Het is al voordat ik de deur openmaak duidelijk wie er aan de andere kant staat. Wat me niet duidelijk is, is waarom ze hier is of hoe ze boven is gekomen zonder dat ik op de zoemer heb gedrukt.

Ik zwaai de deur open en daar staat ze: armen over elkaar, een diepe frons boven haar Cartier Trinity-zonnebril met vlindermontuur, die ze vervolgens op haar hoofd schuift om me kwaad aan te kijken.

‘Dat duurde lang,’ snauwt Taura Sax.

‘Ik was boven.’ Ik haal mijn schouders op. ‘En ik verwachtte niemand.’ Ik kijk omlaag naar haar voeten. ‘Durf je je echt met die monsterlijke dingen van Balenciaga bij mij te vertonen?’

‘Ik weet het, ik weet het,’ kreunt ze.

Ik schud hard met mijn hoofd. ‘Het lijken wel...’

‘Bejaardenschoenen,’ vult ze aan. ‘Ik weet het.’

‘Heb je geen trots, Taura? Geen gevoel van eigenwaarde?’

‘Zo is het wel genoeg.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Ik draag schoenen die je niet aanstaan; het is niet alsof ik mijn kind heb verkocht.’

‘Dat had ik waarschijnlijk liever gehad.’

‘Ze zitten gewoon heel lekker.’ Ze haalt quasionschuldig haar schouders op.

‘Dat geldt ook voor naaktheid, Taus, maar er is zoiets als een tijd en plaats.’ Ik wijs veelzeggend op haar Triple S Clear Sole-sneakers van leer, nubuck en mesh. ‘En die horen thuis in een revalidatiecentrum voor bejaarden die akelig ten val zijn gekomen.’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk haar argwanend aan. ‘Wat doe je hier eigenlijk?’

Ze trekt haar kleine Brics-rolkoffer naar zich toe en volgt me naar de keuken.

‘Ik dacht dat je me misschien nodig zou hebben,’ antwoordt ze schouderophalend.

Ik trek mijn witte kasjmieren Juliet-vest van Khaite strakker om me heen. ‘Wat attent.’

‘Ja.’ Ze glimlacht zelfvoldaan. ‘Ik kan best attent zijn als je me niet voor een gestoorde slet aanziet.’

Ik werp haar een blik toe. ‘Je bent toch wel een beetje een slet.’

Ze barst in lachen uit. ‘Ja, dat is wel zo.’

‘Ik ben hier om met je naar huis te vliegen,’ laat ze me weten.

Ik frons mijn voorhoofd. ‘Waarom?’

‘Daarom.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Je bent al een jaar niet meer thuis geweest, en de bruiloft is al bijna en je moeder doet mee aan haar eigen versie van *Love Island*.’

Ik rol met mijn ogen, hoewel ik weet dat het waar is. Mijn moeder heeft het huwelijk van mijn vader met mijn nanny heel goed opgevat, voor een hoogfunctionerende, ietwat vulgaire alcoholist.

'Je praat nog steeds niet met Jonah. B.J. is met iemand aan het daten.' Ze kijkt me aandachtig aan als ze dit zegt en ik vermijd haar blik en kijk naar de geruite sport-bh van Burberry die ik aanheb. Hij datet met iemand anders. Dat is waar iedereen zich zorgen om maakt. Ik laat niets merken, vertrek geen spier, en je kunt ervan uitgaan dat ik het beest dat al bijna een jaar verslagen en begraven is zo goed onder controle heb dat er helemaal niets van mijn gezicht af te lezen is.

Ik trek uitdagend een wenkbrauw op; wat heeft ze toch weinig vertrouwen in me, als ze verwacht dat mijn hart week zal worden bij het horen van zijn naam.

Nooit meer.

'Het zullen een paar zware weken voor je worden,' laat ze me omzichtig weten. 'Ik ben hier om met je mee naar huis te gaan, want dat is wat beste vriendinnen doen.'

Ik kijk haar aan. 'Zijn we nu beste vriendinnen?'

Ze haast zich op het kookeiland en ik geef haar een glas pinot gris.

Een Hans Herzog uit 2014. Perzikroze kleur. Droog, maar niet te wrang. Verfrissende tanninen.

Ik heb hier een maand lang het bed gedeeld met een jongen wiens familie overal wijngaarden heeft – Napa, Bourgondië, Champagne, Marlborough.

De alcohol was een belangrijk onderdeel van onze relatie.

In die tijd heb ik een aantal onhebbelijke sommelierachtige eigenschappen opgepikt, eigenlijk het enige wat ik aan de relatie heb overgehouden.

'Zijn we dat niet?' Ze frons. 'Wie is anders je bestie?'

Ik haal mijn schouders op. 'Weet ik niet. Henry? Mijn zus?'

'Zussen tellen niet.' Ze rolt met haar ogen. Prachtig hazelnootbruin. Ze hebben wel wat weg van Montana-saffieren. Daar had ik helemaal niets mee, maar nu ben ik er toch wel gek op.

'Waarom niet?'

'Omdat ik er geen heb, dus dan is het niet eerlijk.'

'Best.' Ik rol met mijn ogen. 'Naast Bridget en Henry ben jij mijn andere bestie.'

'Niet tegen Henry zeggen.' Ze werpt me een blik toe die ik terugkaats.

Ik zou niet durven.

Dan zou ik het de rest van mijn leven moeten aanhoren.

De dag dat hij samen met Taura Sax in New York opdook had ik hem wel voor een taxi kunnen duwen.

Ik was hier toen vijf maanden.

Henry kwam om de paar weken op bezoek. Nog steeds. Het was zijn zevende keer en ik wist inmiddels dat ze elkaar leuk vonden, want hij had me in Cannes al verteld dat ze het met elkaar deden en daar hadden we ruzie om gehad. We hadden nooit eerder ruzie gehad, niet echt. Nou ja, behalve dan die keer dat hij kwaad werd toen hij erachter kwam dat Christian en ik een setje waren, maar dat was een eenrichtingsruzie die niet langer duurde dan de rit naar huis, waar ik hem vertelde wat BJ had gedaan, en toen was alles weer gewoon bij het oude, dus die ruzie in Cannes was wel iets groots. Cannes was sowieso groots, om minder prettige redenen, dus ik was zonder afscheid te nemen eerder weggegaan met Rush en toen dook hij een paar dagen later met haar in New York op. Kun je dat geloven? Hij had haar gewoon meegenomen.

Naar New York.

Naar mijn appartement. Voor een paar dagen. In mijn huis!

Ik stond hem aan te staren in de lobby, knipperde met mijn ogen tot ik het begreep.

Hij kwam met verzoenend opgestoken handen op me af.

‘Niet boos worden,’ begon hij. ‘Of gemeen.’

Ik wierp hem een nijdige blik toe. Hij schudde zijn hoofd terwijl hij me een extra stevige knuffel gaf.

‘Ik dacht gewoon... Jullie kunnen nu wel vriendinnen zijn...’ Hij trok vol hoop en verwachting zijn wenkbrauwen op. ‘Nu je weet dat zij niet degene was die het met Beej heeft gedaan.’

Brede, ongemakkelijke grijnzen van hen allebei.

Ik keek haar een paar tellen onbewogen aan, en keek toen weer naar Henry.

‘Ja, maar ze heeft het wel met BJ gedaan, dus...’

‘Ja.’ Taura rolde met haar ogen. ‘Maar wie niet?’

Henry verstijfde.

Ik staarde haar een paar tellen aan.

En toen proestte ik het uit. Bij wijze van spreken, natuurlijk. Ik proest niet.

En zo is het gebeurd. Dat is hoe Taura Sax een plekje in mijn hart heeft weten te bemachtigen en mijn zogenaamd beste vriendin is geworden.

Ze springt van het kookeiland af en snuffelt in mijn koelkast.

Je vindt er vooral veel wijn en olijven, omdat ik nog steeds niet kook, maar ik ken inmiddels de helft van alle Uber Eats-chauffeurs in deze stad bij hun voornaam.

Taura pakt met een somber gezicht een pot augurken en stopt er een in haar mond.

‘Hoe is het met Tom?’ vraagt ze, en ik kijk haar kwaad aan.

‘Hoe moet ik dat weten?’

Ze haalt onschuldig haar schouders op. ‘Misschien spreken jullie elkaar nog, ik weet het niet.’

Voor het geval je niet op de hoogte bent, volgt hier een korte samenvatting van de afgelopen paar maanden:

Ik ben weggegaan uit Londen en hiernaartoe gevlogen.

Tom is de volgende dag in het vliegtuig gestapt om me te zien; gewoon om er voor me te zijn, want zo is hij. En toen waren we weer bij elkaar. Tot we dat niet meer waren.

Het deed hem pijn. Ik deed hem pijn. We waren niet meer elkaars schuilplaats. Hij was meer een schild en een knuffeldekentje en een troostdoekje en een pleister en een hechting voor mijn gebroken hart.

Ik droeg hem als een kogelvrij vest. Hij heeft veel voor me opgevangen, dat kan ik achteraf wel zien. Veel, heel veel kogels. En ik vermoed dat een van die kogels ook zijn hart heeft geschampt, dat hart dat zoveel meer verdient dan ik het kan geven.

Hij zette er een punt achter. Plotseling.

Ik zag het niet aankomen.

Hij vloog naar me toe, we hadden seks, kregen ruzie, hij vertrok. Het was erg, en volkomen onverwacht.

Ik red het niet zo goed in mijn eentje. Dat is altijd zo geweest. En die avond – middag, om precies te zijn, want ik herinner me dat er een klein streepje licht langs de verduisterende gordijnen piepte, want ik hou niet van seks bij daglicht – maakten we ruzie over een film en toen ging hij gewoon weg. Hij graaide wat dingen mee uit het appartement dat feitelijk van mij was, maar dat we deelden, een telefoonoplader, een horloge uit een la, zijn reservepaspoort, en toen was Tom weg.

Zijn vertrek voelde alsof je op de poolcirkel staat met niets anders dan een dun vestje aan.

Vreselijke pijn, in mijn hele lichaam.

Het was alsof ik weer in het Mandarijn was.

Ik kon niet helder zien, ik kreeg geen lucht.

Ik ging dood, waarschijnlijk alleen in metaforische zin, maar misschien ook letterlijk.

Mijn buurvrouw Lucía vond me. Sleepte me mee naar een bar waar ik vervolgens de ene na de andere fout beging met Rush Evans in de garderobe.

Rush en ik kregen een knipperlichtrelatie die steeds oplaaide als hij in de stad was.

Ik weet niet of het ellendiger was voor hem of voor mij. Ik, de ex-vrien-

din van zijn beste vriend. Hij, de beste vriend van mijn ex-vriend.

‘Eigenlijk was Sam mijn beste vriend,’ zei hij soms om ons na de daad een beter gevoel te geven. Dat werkte nooit.

Hij ging een maand weg om een film op te nemen en ik belandde in een dronken bui letterlijk in de armen van Stavros Onassis, de zoon van de olietycoon. Dat duurde niet zo lang, en dat was prima, want inmiddels was Rush weer terug. Toen vertrok hij weer voor nabewerkingen en stuitte ik op die wijnjongen, Dieter Van Lauers.

Daar valt niet veel meer over te zeggen dan dat; ik geloof dat het een maand heeft geduurd.

Toen was er kort een jongen uit Zuid-Afrika – een man, moet ik zeggen – Addington Van Schoor, een docent aan Nightingale Bamfords. Erg knap, maar niet veel meer. Aantrekkingskracht en dan hield het op. Daar hield het met ze allemaal op. Dat is het hele punt, denk ik.

Rush en ik zochten elkaar af en aan op als vrienden met een heleboel extra's. Hij was een wrak en ik was een wrak, we wisten het allebei en namen het elkaar niet kwalijk. Hij werd een van mijn beste vrienden, hoewel hij daardoor ook een vriend kwijtraakte. Rush bestelde nooit een negroni waar ik bij was, hij heeft een keer tegen een meisje gezegd dat ze moest opdonderen omdat ze naar sinaasappelbloesem rook, hij heeft gevochten met een oud-leerling van Varley die in onze schooltijd een gerucht over me had verspreid, hij ging met me winkelen en liet zich door me aankleden en hij keek 's nachts de andere kant op en deed alsof ik geen Dark Rum van Malin+Goetz moest rondspuiten om in slaap te kunnen vallen.

Rush en ik zetten er ergens rond augustus echt een punt achter, deels omdat het de hoogste tijd was. Het begon een beetje gecompliceerd te worden. Ik denk dat je het maar beperkt kunt volhouden voordat er bepaalde dingen gaan spelen – bezitterigheid en gevoelens en meer van die stomme dingen – dus we hielden ermee op. We hielden er ook mee op vanwege Jack-Jack.

Jack-Jack was zijn huisgenoot van lang geleden. We leerden elkaar kennen via Rush en zoenden per ongeluk toen hij de stad uit was. Daar was hij een beetje boos over, maar ook weer niet, want feitelijk waren we ‘alleen vrienden’, maar nadat het was gebeurd vond Rush dat we er echt mee moesten stoppen omdat Jack-Jack een romanticus in hart en nieren is en Rush kon zien dat hij er al helemaal voor ging. Helaas voor Jack-Jack zal ik er nooit meer helemaal voor gaan.

‘Wil je me vertellen wat er is gebeurd met Lover-Boy?’ vraagt Taura met een veelbetekenende blik.

‘Nee.’ Ik gris het glas wijn uit haar handen en sla het achterover. ‘Nee, dat wil ik niet.’

2

BJ

Ze blaast lucht uit, zenuwachtig, trekt haar schouders op.

Alsof ze op het punt staat een kooigevecht in te stappen, zo staat haar gezicht.

Ik probeer niet te lachen, maar grijns een beetje. Ze frons en geeft me een klap op mijn arm.

‘Het is niet grappig.’ Ze kijkt kwaad. Ik glimlach, maar vooral om haar accent. Australisch. Best sexy.

‘Ze zullen me haten,’ zegt ze tegen me.

‘Welnee.’ Ik rol met mijn ogen naar haar.

Haat is een sterk woord, en mijn ouders zullen haar echt niet haten. Ze haten niemand. Ik denk dat mijn moeder zelfs Mussolini niet zou haten, laat staan Jordan Dames, het enige meisje dat ik ooit mee naar huis heb genomen om aan haar voor te stellen naast... Nou ja, je weet wel wie. Mijn moeder zal haar dus echt niet haten.

Maar mijn broer en zussen...

‘Jordan!’ roept mijn moeder uit zodra ik de deur openmaak en J houdt haar bloemen en een fles wijn voor. Ze wilde ze per se allebei meenemen. Zinloos, want mam mag haar toch al en ik zie dat Madeline in de hoek van de kamer met haar ogen rolt. (‘Kontlikker,’ fluistert ze tegen pap, die haar met een por de mond snoert.)

Mam neemt de bloemen aan, geeft me een kus op mijn wang en loopt weg.

‘Wat zie je er mooi uit!’ roept mam over haar schouder terwijl ze de bloemen in een vaas zet.

Dat klopt. Ze is mooi. Zwart haar, blauwe ogen, grote mond voor een wit meisje. Een soort sexy Sneeuwwitje.

‘Ga zitten, ga zitten, we wilden net gaan eten,’ zegt mam tegen ons.

Jordan gaat tussen mam en mij in zitten.

Slim.

Bescherming aan beide kanten.

Henry zit aan de andere kant van me en begroet haar met een kort knikje. Hij doet nogal gereserveerd tegen haar, al vanaf het begin. Hij zal wel niet anders kunnen, maar hij legt het er tenminste niet zo dik bovenop als mijn zussen. In elk geval niet waar ze bij is.

Madeline zit echter recht tegenover Jordan.

Ik schenk haar een glas wijn in. Schenk ook voor mezelf in.

'Jordan.' Mads schenkt haar een koel lachje.

We kennen elkaar via Jonahs achterlijk sexy nichten uit Australië die het laatste restje van de Europese zomer kwamen meepikken. Twee zussen, Scotland en Taylor Barnes – ik zou het zo met ze doen, maar beter van niet. Te veel gedoe. Maar goed, de meiden hadden Jordan meegenomen.

We kregen iets nadat Man U volledig de vloer had aangeveegd met Bristol en het klikte, dus ze bleef hangen.

Besloot een tijdje te blijven. Stelde het laatste jaar van haar studie uit, vond een baan in de pr als invaller voor iemand die zwangerschapsverlof had.

Ik heb haar niet gevraagd om mijn vriendin te zijn. Hoorde haar zichzelf een keer zo noemen tijdens een etentje en toen ik de volgende dag wakker werd, was het algemeen bekend. Ik mag haar graag, we hebben het leuk. Het leek me lastig om haar te vertellen dat ik niet openstond voor een vriendin, dus dat heb ik niet gedaan en nu is het wat het is. De tweede relatie die ik ooit heb gehad en het is me gewoon overkomen.

Het is goed. Zij is goed. Gemakkelijk. Op de goede manier, niet op die andere manier. Alles is gemakkelijk met haar. En ze kwam op een goed moment, al was het niet echt gepland. Het ging beter met me toen zij er was, maar dat had niets met haar te maken en alles met het artikel dat in september in *The Sun* stond.

Magnolia in *The Met*, BJ weer thuis, dronken en alleen.

Dat was de kop van het artikel.

Ze hadden het voor de helft goed. Absoluut dronken, maar zelden alleen.

Ik wist dat Magnolia het artikel zou hebben gezien, wist dat ze die foto van me zou hebben gezien waarop ik onderuitgezakt op de stoel zat, met glazige ogen. Ik wist dat ze mijn mond beter kent dan wie ook en ik wist dat ze aan de foto zou kunnen zien dat ik iemand had gezoend. Ik wist ook dat ze zou zien dat ik naar de klote was. High als een papegaai. Ik vergeet liever dat Parks ook op de cover van het blad stond, stralend aan de arm van Rush fucking Evans. Vergeet dat ik kotsmisselijk werd toen ik zijn hand om haar middel zag. Zonder dat ze ook maar iets hoefde te zeggen, wist ik diep vanbinnen hoe ze zich zal hebben gevoeld toen ze me zo zag. Ik haatte het gevoel dat ze zich voor me zou schamen, en ik wist dat ze dat zou doen. Ze zou naar het artikel hebben gekeken, moeizaam hebben geslikt, en het blad hebben omgedraaid en weggelegd. Ze heeft het waarschijnlijk onder een stapel andere bladen gelegd, in een poging weg te stoppen wat er van me was geworden, want ze zou niet met mij in

verband willen worden gebracht als ik zo was; en we worden altijd met elkaar in verband gebracht, zelfs als we elkaar al bijna een jaar niet meer hebben gesproken.

Ik ben na de publicatie van die foto gestopt met drugs.

En dan de therapie, daar was ik al een tijdje mee bezig. Dankzij Bridget Parks, daar durf ik alles om te verwedden. Al zal zij het ontkennen.

Bridge heeft niet rechtstreeks contact met me opgenomen sinds het allemaal is gebeurd, maar ergens in juni, de dag nadat er een vernietigend artikel over me in de *Mail* stond, zaten er tien vooruitbetaalde sessies bij een van de beste psychologen van Londen in de post, met een briefje waarop alleen stond: *Of raak haar voor altijd kwijt.*

Na vierenhalf maand van wekelijkse therapiesessies kan ik je dit vertellen: ik ben haar waarschijnlijk voor altijd kwijt.

En dat voelt dan wel als een stomp in de maag, maar ik geloof dat het oké is.

Ik heb het verkloot.

Om een heleboel redenen. Sommige daarvan zijn waarschijnlijk wel gegrond, sommige maken wat ik heb gedaan misschien wel goed, maar ik heb het toch verkloot. Niemand heeft me gedwongen te doen wat ik heb gedaan.

En ik zou haar hoe dan ook verliezen door hoe ik bezig was...

Ik weet niet waarom ik het zo lang verborgen heb gehouden. Ze zou er toch een keer achter zijn gekomen, en dan bestond zeker de kans dat ze meteen klaar met me zou zijn.

Daar heb ik het wel moeilijk mee gehad.

Dat het misschien wel hoe dan ook zou eindigen...

Maar toen ik dat min of meer had geaccepteerd, dat het lot onze liefde niet gunstig gezind was, je weet wel, chemie en buskruit, zegevierend sterven en al die shit, kon ik er eigenlijk beter mee leven dan ik had gedacht.

Ik begon aan de therapie om haar terug te krijgen; ik wilde de persoon worden met wie ze zou willen zijn, wilde goed genoeg zijn, iemand die een meisje als Parks waard was. Dat was ik niet en zal ik misschien wel nooit zijn, zelfs niet als we dood en begraven zijn, maar het kan geen kwaad om het te proberen.

Ik sla mijn arm om mijn vriendin.

Mijn vriendin. Gek om dat te zeggen. Ook fijn om het te zeggen.

Er is pas een maand voorbij sinds dat artikel en ik ben er gewoon in meegegaan. Al kennen we elkaar al iets langer dan dat. We hebben elkaar eind augustus leren kennen en eind september kregen we iets met elkaar.

En nu zitten we hier. Bijna half november en op de rijpe leeftijd van vijftientig heb ik vriendin nummer twee.

‘Waar is Taura?’ vraagt Allison opgewekt aan Henry.

Henry onderdrukt een glimlach, doet alsof hij niets merkt van het duidelijke verschil tussen hun interesse in Taura Sax en hun minachting voor Jordan.

Mads doet altijd raar over de meisjes met wie ik omga. Allie en Jemima vinden het meestal wel best, maar ze hebben allemaal een probleem met Jordan. Het is alsof ze bezeten zijn door de geest van mijn ex-vriendin die in Holland Park woonde en nooit erg aardig was tegen nieuwe mensen.

‘In New York.’ Henry knikt. ‘Twee dagen geleden vertrokken.’

‘O.’ Pap knikt. ‘Hoezo?’

Henry werpt me een nerveuze blik toe. Likt over zijn onderlip. ‘Eh, om Magnolia op te halen.’

‘Wat?’ Jordan snuift, geamuseerd en verward. ‘Kan ze niet zelf naar huis vliegen?’

En de blik die Henry haar toewerpt... Als ik een betere vriend was, zou ik er iets van zeggen. Ik bedoel, man, als iemand zo naar Parks keek, zou hij klappen van me krijgen. Maar Jordan is Parks niet, dus ik kijk mijn broer alleen maar aan.

‘Ze is niet van hier, Hen.’

‘Ze doen soms heel gemeen tegen haar,’ zegt Jemima terwijl ze van haar wijn nipt.

Jordan fronst verbaasd. ‘Waarom?’

‘Omdat ze mooi is.’ Jemima haalt haar schouders op alsof ze niet vrolijk de boel aan het opstoken is.

‘Goh, hebben jullie haar gezien bij The Met?’ Al schudt haar hoofd.

Maddie rolt met haar ogen. ‘Weer met Rush Evans? Ze heeft zoveel geluk...’

‘Haar jurk was perfect.’ Jemima zucht. ‘Versace?’ vraagt ze aan niemand in het bijzonder.

Hij was honderd procent zeker van Gucci – dat zou ik niet moeten weten, maar ik weet het toch. Bovendien had ik het gevoel dat het voor mij was. Of in elk geval voor mij bedoeld. Een overduidelijke ‘fuck you’, de chique versie. Ik mis al haar geklets over kleding. Ze houdt er zoveel van dat ik er ook van ben gaan houden. Ze ziet er goed uit, maar dat doet ze altijd. Soms duiken haar foto’s gewoon op. Algoritmes en zo, weet je wel? Bovendien hou ik van haar, dus soms gluur ik even. Best raar, ik kan het waarschijnlijk beter niet doen, maar het is nou eenmaal haar gezicht en dat smeekt er gewoon om om te worden bekeken.

‘Mensen kunnen keihard zijn tegen mooie dingen. Zomaar zonder reden.’ Mijn moeder kijkt Jordan met een nadenkende glimlach aan, maar dan verandert haar uitdrukking en ik weet dat ze hetzelfde meisje mist dat

ik de hele tijd mis, ook al zou ik dat niet meer moeten doen. ‘De publieke fascinatie voor Magnolia is privé een grote last.’

‘Waarom maken de mensen zich zo druk om haar?’ vraagt Jordan, en ik geloof dat het een oprechte vraag is, ook al vat Henry het op als gezeur.

‘Omdat ze Magnolia Parks is,’ zegt Madeline. Als Parks ooit zou horen dat deze specifieke zus van mij haar verdedigde, zou ze waarschijnlijk als een gelukkig mens sterven. Ik zou willen dat ik haar kon appen, het haar kon vertellen, haar dag opfleuren. Ik hoop dat Henry het zal doen, want ik weet dat ik het niet kan. Ze zou toch niet antwoorden. Ik heb haar maandenlang brieven geschreven. Ik weet niet eens meer hoeveel. Nooit iets op gehoord.

Ik vul Jordans glas bij en kijk naar Henry. ‘Het is dus een beetje een circus?’

‘Natuurlijk is het een circus, BJ.’ Allie rolt ongeduldig met haar ogen. ‘Ze is niet meer thuis geweest sinds –’

‘Allison,’ grauwt mijn moeder.

‘Wat?’ Ze haalt ongeduldig haar schouders op. ‘Hij weet dat hij haar heeft bedrogen. Dat weet iedereen.’

‘Allison,’ zegt pap nu.

‘Verwachten ze veel pers?’ vraag ik aan mijn broer, de rest negerend.

Henry knikt.

‘Er komen heel veel mensen op af.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Je kent Harley.’

‘Juist.’

‘Ze hebben een BA-vlucht voor haar geboekt en een loslippige reisagent verteld dat ze op maandag vliegt, maar ze neemt zondag het vliegtuig.’

‘Slim.’ Ik knik. Ik wil vragen of alles goed met haar is, maar dat kan ik niet – kan niet of gaat niet? Ik weet het niet, waarschijnlijk allebei.

‘Maar waarom komt ze eigenlijk?’ vraagt Jordan opgewekt.

Madeline trekt een gezicht en merkt op: ‘Gênant.’

Ik adem uit en werp mijn jongste zus een blik toe. ‘Haar vader gaat trouwen.’

‘Met haar vroegere nanny,’ voegt Allie er met gevoel voor theater aan toe. ‘Ze ging altijd met onze gezinnen mee op vakantie. Het is zo gestoord...’

‘Volgens mij heb ik ze een keer betrapt,’ verkondigt Jemima.

‘Welnee.’ Mam rolt met haar ogen op het moment dat de jongsten geschokt naar adem happen.

‘Jawel, toen we in het water waren en hij ons allemaal omhoog hielp. Zijn hand lag op haar achterste en toen ze me zagen kijken, lachten ze en zeiden ze dat het glibberig was!’

'Yuck!' Madeline trekt haar neus op.

'Maar de bruiloft is dus volgende week,' meldt Allie. 'We gaan er allemaal naartoe.'

'Nou,' Madeline werpt Allie een krengerige blik toe. 'Niet allemaal...'

'Madeline,' gromt pap.

'Wat?' Ze haalt haar schouders op alsof ze geen idee heeft. Dat heeft ze wel. Madeline is een eersteklas manipulator. 'Zij gaat niet...'

'Dank je, Mads.' Ik werp haar een blik toe en Jordan glimlacht ongemakkelijk naar me.

'Maar goed,' komt Henry tussenbeide. 'Ze zal hoe dan ook niet lang blijven.' Hij kijkt van mij naar Jordan, en ik weet niet of hij me iets probeert duidelijk te maken of gewoon een punt wil maken. Soms weet je het niet bij hem, dus ik neem maar gewoon een slok wijn.

Het maakt trouwens ook niet uit. Ik vind alles best.

Ik wist dat ze terugkwam, en Henry heeft gelijk. Het is maar voor even en dan is ze weer weg. Dan is alles weer normaal.

Of in elk geval weer zoals dit, wat 'dit' ook is.

Parks is weg. Dat is nu normaal.

De rest van het etentje is Jordan vrij stil en we blijven niet lang, voor een deel omdat mijn zussen maar aan Henry's hoofd blijven zeuren om informatie over Magnolia en Rush en hij niets wil loslaten, waardoor ze steeds irritanter worden en ik er helemaal genoeg van krijg. Dus we bedanken mijn moeder voor het eten en gaan er snel vandoor.

We lopen een klein stukje voordat Jordan op straat blijft staan en met toegeknepen ogen naar me opkijkt. 'Waarom neem je me niet mee?'

Ik kijk haar aan. 'Het is de bruiloft van de vader van mijn ex-vriendin. Dan kan ik niet mijn nieuwe vriendin meenemen.'

Ze schudt geïrriteerd haar hoofd. 'Waarom ben je dan wel uitgenodigd?'

'Daarom.' Ik haal mijn schouders op. 'Het is de Londense high society en zo. Het zou me niet zo erg verbazen als haar moeder is uitgenodigd.'

Ze werpt me een blik toe, maar ik denk dat ze het begrijpt. Dat hoop ik, tenminste.

Haar blik wordt iets milder. 'Waarom heb je het me niet verteld?'

'Omdat het niet zo belangrijk is.' Ik haal afwerend mijn schouders op.

Dat is een leugen. Ik voel het in mijn borst op het moment dat ik het zeg. Jordan rolt met haar ogen. 'Het klinkt alsof ze wel belangrijk is.'

'O ja?' Ik laat mijn armen rond haar middel glijden. 'En waarom denk je dat?'

Ze kijkt me aan. 'Op mijn werk vragen ze de hele tijd naar haar, alsof ik zou weten wie die date van haar uit die stomme films is...' Ze rolt met haar ogen.

Met die 'stomme films' bedoelt ze de meest waardevolle filmfranchise van de wereld, maar vooruit, ik kan leven met 'stomme films'.

Het irriteert haar, dit allemaal. Een beetje omdat ze het niet begrijpt, en dat is lastig, en een beetje omdat het minstens een keer per week gebeurt dat we op stap zijn en er zestienjarigen naar me toe komen die Jordan vragen om een foto van mij met hen te nemen en vervolgens van mij willen weten of Magnolia en Rush echt een stel zijn. Volgens de persberichten zijn ze alleen maar vrienden en Henry bevestigt dat. Ik denk dat hij de waarheid spreekt. Zou niet weten waarom hij daarover zou liegen.

Ik heb hem een keer gevraagd of ze met elkaar naar bed gaan en hij zei van niet, maar ik weet het niet. Die foto in Cannes met Rush' hand om haar middel, daar was iets mee. Dus misschien beschermt hij haar zoals hij dat voor mij waarschijnlijk niet zal doen.

Jordan zucht een beetje, maar ik hoor het.

'Moet je horen, Jords...' Ik schud mijn hoofd om haar gerust te stellen. 'Ze zal waarschijnlijk toch niet met me willen praten. Ze zal me mijden als de pest.'

Ze kijkt hoopvol. 'Denk je?'

Ik knik.

'Ze haat me,' vertel ik haar. Ik slaag er zelfs in het te zeggen zonder dat het game-overgeluid uit *Super Mario Bros.* in het hele universum te horen is.

Dat is een opluchting voor haar, ik zie het aan haar gezicht.

'En Hen heeft gelijk: ze wipt alleen snel even over. Je zult niet eens merken dat ze er is.'

Dat is natuurlijk ook een leugen, maar dat maakt niet uit want Jordan kent geen Londen waarin Parks en ik gelijktijdig bestaan.

Ze weet het niet. Snapt het niet. Heeft geen idee van de blikken en de foto's. Ze weet niet hoe we zijn als we in dezelfde ruimte zijn. Dat we magneten zijn, hoe we naar elkaar kijken, hoe we elkaar vinden.

Ze weet niet dat ik een wolf ben en Parks de maan wier naam ik al sinds mijn vijftiende huilend uitschreeuw.

Jordan weet niet hoe Parks en ik zijn.

Waren.

Ik bedoel waren.

Ze glimlacht, ontspant, pakt mijn hand in de hare. Geeft er een kus op. Ik duw haar tegen mijn auto. Kus haar. Het is bewust, maar ik denk niet aan Parks als ik haar kus, als je dat tenminste kunt geloven.

Ik denk ook niet aan Parks als ik het met Jordan doe. Dat is de ene keer moeilijker dan de andere keer, zoals nu, nu we het over haar hebben gehad.

Laat me duidelijk zijn: Jordan is ontzettend hot.

Wat het waarschijnlijk makkelijker maakt, is dat ze in niets op Parks lijkt, ze komt niet eens in de buurt. Hun lichamen voelen zo verschillend. Jordan is atletisch, met borsten, billen en rondingen. Ze is leuk. Nuchter. Drinkt bier. Draagt denim. Doet haar haren in zo'n knot boven op haar hoofd.

Ze is ongecompliceerd.

Ze vertrouwt me.

Ik heb haar ook geen reden gegeven om me niet te vertrouwen.

Ik ben eerlijk gezegd wel nerveus om Parks te zien.

Ben bang dat ze me weer een klein beetje kapotmaakt. Ontken het maar niet, dat doet ze altijd, zelfs als het op een manier is die ik niet erg vind.

Het is gewoon eenvoudiger om te daten met iemand die niet de hele tijd je hart uit je borst ruikt. En dat zal Parks altijd doen. Dat kan ze niet helpen. Eén blik op die stomme ogen van haar en ik ben verloren. Of zo was het, zeg ik tegen mezelf terwijl ik naar mijn vriendin kijk.

Nu niet meer.

Alsjeblieft, zeg. Nu niet meer.